MIELIPIDE

Jokainen kuluttaja tietää, että brasilialaisen ulkofileen tai tofupaketin kylkiäisenä saattaa tulla palanen sademetsää. **ILKKA HERLIN VIERASKOLUMNISSA**

LUKIJALTA

Jokamiehenoikeus ei tarkoita yritystoimintaa toisen maalla

JAANA KANKAANPÄÄ

Metsänomistajalla pitää olla oikeus kerätä itse marjansa omasta lähimetsästään, kirjoittaa Seija Lahti.

Lehdistössä on kansalaisten mielipiteinä tuotu selkeästi esille se, miksi jokamiehenoikeudet aikoinaan annettiin suomalaisille ja varmasti silloin myös maiden, metsien ja mantujen omistajat kokivat yhteisöllisyyttä ja hyvää mieltä voidessaan auttaa oman alueensa kyläläisiä ja muun muassa kouluja vitamiinien talteen keräämisessä talven varalle.

Nyt ollaan hyvin, hyvin kaukana lain tarkoittamasta hengestä. Vielä viime kesänä tunsin itse lähinnä sääliä niitä muutamia ulkomaalaisia kohtaan, jotka autolla pareittain – varmasti myös pikkuruisessa Fiatissa yönsä viettäneenä – lähtivät aamuvarhaisella jostakin sivupolulta kommandopipoihin sonnustautuneina metsään. Korjuujäljet olivat silloin ”normaaleja”.

Entä tänä vuonna? Liikkeellä ei enää olla pareittain pikku-Fiuilla vaan isoilla pakuilla ja monitoimiautoilla peräkärryineen. Autot ovat televisiossakin esiintyneen Suomussalmelta kotoisin olevan Ritamaan Kalan nimissä. Yrittäjä vakuutteli, että poimijoille on annettu ohjeet pysyä poissa asumusten lähettyviltä. Saattaa näin ollakin, mutta miten pieni yritys kykenee valvomaan satojen kilometrien päässä liikkuvaa, hurjasti paisunutta keräilijämäärää?

Miten vastuussa oleva yrittäjä selittää esimerkiksi sen, että jo kahtena päivänä peräkkäin eri autokolhoosit saapuivat kotipihaamme? Ensimmäisenä päivänä auto piti kääntää ajamalla autotalliimme ja toisena päivänä pehmeällä nurmikolla eikä ollenkaan vähäisin jäljin.

Nurmikkomme ja autotallimme sijaitsevat Mikkelissä. Ennen kuin meidän pihaamme pääsee, on pitänyt sivuuttaa neljä taloa ja ajaa läpi yhden talon pihan jatkaen omenapuiden reunustamaa tietä. Kulttuurierot eivät voi olla niin suuret, etteikö ymmärretä nyt oltavan keskellä asuma- ja piha-alueita.

Kun tällaisilla joukoilla jalkaudutaan kylämme vähäisiin metsiin, ei raapimisten jälkeen jää marjan marjaa – ei tänä vuonna eikä tulevanakaan. Kyllä metsänomistajilla pitää olla oikeus omasta lähimetsästään kerätä itse marjansa. Omistajalla kun on velvollisuus myös hoitaa metsäänsä ja maksaa sitä veroa.

Jokamiehenoikeus ei voi mennä omistajanoikeuksien yli. Jokamiehenoikeus ei myöskään voi koskea yrittäjästatuksella, ammattimaisesti organisoitua yritystoimintaa, joka on johdettu jostakin kaukaa – eihän?

Uhkakuvaksi voisi maalata, että ensi vuonna Suomeen saapuu linja-autoittain vaikkapa italialaisia tyhjentämään metsämme herkkusienistä, lentokoneittain japanilaisia poimimaan omille tehtailleen mustikkamme.

Suomussalmelta organisoidut marjathan jo matkaavat rajojemme ulkopuolelle pääsääntöisesti.

Pääministeri Katainen on ilmaissut mielipiteenään halunsa tukea uusien työpaikkojen syntymisiä. Nyt pääministerillä olisi siihen oiva mahdollisuus. Työryhmä kehittämään vain ensin keruuliiketoimintaa työllisyyden kohentamisen nimissä ja sitten investoimaan luonnonantien jatkojalostuksen osaamiseen ja tuotantoon.

Tavoitteena olisi kotimaisten, puhtaiden metsäperäisten tuotteiden synnyttäminen ja myynti kotimaanmarkkinoille etusijalla maaseutukoulut ja vaikkapa tuetusti. Vientitoiminnan kehittäminen muhimaan kotimarkkinoiden kehittymisen myötä.

Hallituksella olisi siis välittömästi mahdollisuus taata sekä kansalaisilleen ensisijaisesti kuuluvat oikeudet ja hallituksen omat tavoitteet työllisyyden edistämiseksi.

Samalla voitaisiin poistaa se harha, että Suomessa ei osata jatkojalostaa metsästä saatavia raaka-aineita, kasvavat ne sitten honkien ja petäjien juurella tai ovat niitä. Nähtäväksi jää, erottaako hallitus metsän puilta vai näkeekö vain lillukanvarsia.

Seija Lahti
Mikkeli

Vanha toimii

Vanha peltinen Marja-Maija poimuri pesee nykyiset muovilärpäkkeet 100-0.

Eipä tule roskia

Satovahingoista

Pilkan tekoahan nuo niin sanotut satovahinkokorvaukset ovat. Satotasot tilakohtaisiksi huomioitava.

Kohteeksi joutunut

Tilamäärä

Voi voi kun tilamäärä laskee. Saa ne lopettaakin, joilla vaan erilaisia riista-, LHP, kesantoja tai roskaisia hevosen heiniä.

Ei nimimerkkiä

Hinnasta

Tähän tuottajahinta keskusteluun voi kauppaportaalle sanoa kuten entinen isäntä: Se on heleppo istua toisen perseellä tulehen.

Havukka-aho

Sonnin lihan kilohinnan alkunumeron kuuluu olla nyt nelonen. Markkinataloudessa (jota ei ole vuosiin ilmennyt) omistaja on osapuolena hinnanmäärittelyssä.

Ei nimimerkkiä

Tuontisiemen

Suomalainen siemenjalostaja Borealkin hehkuttaa ulkomailta tuodun hybridisiemenen puolesta. Tuodaan sieltä muutkin siemenet?

Viraton Reetta

Turha väittely

HK ja Atria. Tyhmä väittely lihan tuottajahinnassa. 20–30 sentin nosto ei vaikuta mitään kaupan rosvoamaan myyntihintaan. Jos hinta ei nouse, homma loppuu.

Jotakin tolkkua

VIERASKOLUMNI

Ekosysteemipalveluksia

Ekosysteemipalvelu on sanahirviö, joka vaikuttaa kansantaloustieteilijän keksinnöltä. Suomeksi se on jotain sellaista kuin luonnonanti tai -antimet. Siis vaikkapa yhteyttämisen tuottama happi, hyönteiset pölyttäjinä tai marjat.

Yli 95 prosenttia kaikesta tuhoeläintorjunnasta hoituu ”itsestään” eli ekosysteemipalveluna.

Samaan käsitteeseen kuuluvat myös mielenterveyspalvelut eli esimerkiksi vanhan metsän rauhoittava maisema. Vaimoni mielestä yksi maailman kaunein ääni on askeleen alla vaimean pehmeästi rusahtava lahopuu. Lienee jonkun euron arvoinen elämyspalvelu ekosysteemiltä tämäkin.

Joka tapauksessa kyse on asioista, joilla on arvoa ihmiselle joko suoraan tai välillisesti. Luonnon toiminnat ja tuotteet, jotka sellaisenaan ovat siis rahanarvoisia – tai puuttuvana aiheuttavat kustannuksia ja ovat kalliimpia korvata keinotekoisesti.

Moni ekosysteemipalvelu on sitä luokkaa, että sen puute ajaa maapallon suoranaiseen konkurssiin. Tunnetuin johdannainen käsitteestä lienee Sternin raportti, jossa laskettiin rahallinen arvo ilmaston lämpenemiselle.

Suomen virallinen metsänhoitopolitiikka ei paljon ekosysteemipalveluista perusta. Pelkän tukkipuun tuottaminen tuskin on paras ratkaisu, semminkin kun puunjalostusteollisuuden merkitys on vähentynyt. Metsän antimiin kuuluu olennaisena osana maiseman monimuotoisuus. Puhumattakaan siitä, että sekaikäinen ja -lajinen metsä saattaa olla monokulttuurista talousmetsää selkeästi parempi sijoitus metsänomistajalle.

Jouduin itse ajattelemaan näitä asioita tarkemmin viime vuoden joulunpyhinä. Tapaninpäivänä alkanut myrsky teki laajaa tuhoa joka puolella. Parhaiten tuntuivat säilyvän ne metsät, joissa oli paljon matalaa ja keskikokoista kasvustoa tukkipuun lisäksi.

Ilmastonmuutos synkentää näkymiä jatkossa ainakin kahdella tapaa. Ensinnäkin tuulet ja rajumyrskyt lisääntyvät. Toiseksi talvet ovat leudompia ylipäätään, jolloin routa ei enää ankkuroi puita maahan, vaan ne rytisevät helpommin alas, kuten viime jouluna. Tämä voi johtaa uudenlaiseen metsäpolitiikkaan.

Suuria puita pystyssä pitävä nuorempi metsä on vain yksi palvelu, jota monimuotoinen metsä tuottaa. Myös metsä ja pelto ovat aina vuorovaikutuksessa keskenään. Jokainen kuluttaja tietää, että brasilialaisen ulkofileen tai tofupaketin kylkiäisenä saattaa tulla palanen sademetsää.

Suomessakin tulisi monimuotoisuutta miettiä kokonaisvaltaisesti ja käsitellä peltoa ja metsää yhdessä. Pölyttämiselle sopiva niittymäinen vyöhyke voi sopia joko pellon tai metsän puolelle.

Metsästä tulee päästöjä myös Itämereen ja muihin vesistöihin. Ne vain muuttavat nimeään kulkumatkallaan maatalouden päästöiksi.

Loppuja metsien typpi- ja fosforipäästöjä kuvaa toinen käsittämätön termi ”luonnonhuuhtouma”. Ihan kuin näille päästöille, joita ihminen kyllä on edesauttanut, ei voisi tehdä mitään. Palauttamalla luontoalueita tilaan ja muotoon, jossa se voi itse pidättää päästöjä eli pitää ravinteet maaperässä, edistämme tätäkin ekosysteemipalvelua.

Varmaa on, että ravinteiden pääsy mereen tulee yhteiskunnalle huimasti kalliimmaksi.

ILKKA HERLIN on filosofian tohtori ja Elävä Itämeri -säätiön hallituksen puheenjohtaja.
ilkka.herlin@cargotec.com

Metsänhoito ja mustikka

Mustikan peittävyys metsätalousmaalla on supistunut 1960-luvulta 18 prosentista 8 prosenttiin. Metsäntutkimuslaitoksen (Metla) mukaan tämä johtuu avohakkuista ja sen seuralaisesta maanmuokkauksesta. Kantojen nosto energiapuuksi on kaikkein pahinta. Sehän kuluttaa paljon myös fossiilisia polttoaineita.

Kun 1960-luvulla opiskelin metsätieteitä Helsingin yliopistossa, suosittiin tuoreiden kankaiden (mustikka- ja käenkaali-mustikkatyyppi) uudistusmenetelmänä kuusen suojuspuuasentoa. Se on tiheämpi kuin siemenpuuasento.

Maata ei yleensä muokata, eikä tehdä kylvöä tai istutusta. Metsä pysyy peitteisenä. Ja mustikka viihtyy hyvin. Avohakkuu ja auringonporotus ovat mustikalle pahasta. Maanmuokkaus tuhoaa sekin varvustoa ja myös puun kasvulle tärkeitä mykorritsasieniä. Niiden kanssa puu elää symbioosissa.

Mustikka on Metlan mukaan kolmanneksi yleisin aluskasvi kangasmailla. En ymmärrä, miksi suojuspuuasentoa ei käytetä nykyään enemmän. Se suojelee luontoa (muun muassa mustikkaa) ja on halpa uudistusmenetelmä. Toki metsikkö on tällöin operoitava yhden kerran enemmän, siis poistaa suojuspuut.

Ajan henki (Zeitgeist) korostaa metsänkäsittelyn monipuolistamista. Jopa jatkuva kasvatus sallittaisiin, näin ehdottaa metsälain uudistamista pohtiva työryhmä. Metsä pysyisi peitteisenä ja olisi mannaa mustikalle ja mykorritsoille.

Tässä annetaan metsänomistajalle vaihtoehtoja. Kyllähän omistamiseen kuuluu, että on päätösvalta omassa metsässään. Aina näin ei ole ollut.

Metlan mukaan jopa 80 prosenttia mustikan biomassasta on maavarsissa ja juurissa. Thaipoimijat siten tuskin jaksavat vaarantaa mustikan säilymistä repimällä juuretkin maasta. Se nimittäin vaatii voimia. Avohakkuusta voi kulua 40 vuotta, ennen kuin mustikkasadot palautuvat.

Mustikka on oikea supermarja, kuten puolukkakin, joka säilyy paremmin. Mustikan sanotaan säilyttävän ja terävöittävän näkökykyä, hidastavan muistin rappeutumista, vieläpä ehkäisevän sydäntauteja ja syöpääkin (suolistokasvaimet). Mustikasta kerätään ehkä 5–15 prosenttia. Loput jäävät eläinten ruuaksi ja lahoamaan.

On onni, että marjanpoimijoita tulee ulkomailta. Muutoin meillä ei juuri olisi kaupassa tarjolla mustikkaa. Suomalaisten marjanpoimintafirmojen pitää vain opastaa ja kouluttaa poimijoita siten, etteivät tule liian lähelle pihapiiriä.

Salomailla kyllä riittää poimittavaa. Kylien liepeillä on yleensä vakiokerääjät. On ikävää, jos heidän nenän edestään viedään kotimetsän marjat.

Mutta ylimalkaan, marjaa riittää kaikille. Ohjeistusta ja opastusta on vain parannettava. Soisi kotimaistenkin työttömien panostavan marjan poimintaan. Se on laillista, verotonta tuloa. Ja meillä on pohjoismainen jokamiehenoikeus. Siitä on pidettävä kiinni.

Tapio Klen
metsänhoitaja
psykologian tohtori
Pieksämäki

Kvartaalitalouden vaaralliset karikot

Niin elinkeinoelämä kuin julkishallintokin on laatinut kirjoituspöydän ääressä uudet toimintakartat ja käskenyt taivaltaa niiden mukaan. Ahaa-elämykset ovat syösseet valtaistuimelta pitkäjännitteisen vakaan talouspolitiikan tekijöineen.

Tähän ylimmän johdon itselleen kahmaisemaan uuteen toimintakulttuuriin sisältyvät myös muun muassa hyvä hallintotapa, velkarahalla säädeltävä bruttokansantuote – myös konserneissa – ja näiden perusteella itselle otettu vastuuvapaus kerta toisensa jälkeen lyhyin aikajaksoin.

Julkistalouden, elinkeinoelämän ja rahalaitosten vastuuton ja vakuudeton lainananto ja -otto ovat myrkkyä vakaalle talouskehitykselle. Tappiokurssi ei muutu aspiriinilla, irtisanomalla käskettäviä.

On tuhoisaa itsensä pettämistä käynnistää setelipaino velan tai palkkojen maksuun. Pelkästään suuruutta ihannoivan kvartaalitalouden armoton päätepiste on suuri konkurssi.

Kvartaalitalouden tukipilarilla, käskyyn perustuvalla hyvä veli -järjestelmällä ei voida hetkessä muuttaa miljardien ihmisten toimintakulttuureja. Luonnolle uusia lakeja ihminen ei voi säätää eikä sanella. Niitä on toteltava. EU:nkin mahtikäskyt murenevat näissä mahdottomuuteensa.

Uusi toimintakulttuuri on tarttunut myös Suomeen. Valtiovalta asetti aivan oikein tavoitteekseen katkaista maan velkakierteen. Mutta seuraavassa kvartaalissamme on vaalit. EU:n hyvä veli -järjestelmän lisäksi lepytetään keinottelulla myös suomalaiset lisälainalla.

Takaisinmaksusta ei ole hiiskuttu, koska hiipuva kauppataseemme on vastassa. Toivottavasti kuitenkin edes EU-kokemus sanelee, että nyt ”Suomeen turvaan” virtaavat miljardit eurot eivät ole omiamme, vaan ovat seuraavassa kvartaalissa siirrettävissä meiltä ulottumattomiin.

Nykyiseen kvartaaliimme kuuluu myös kuntauudistus peruspalvelujen turvaamiseksi ja velkakierteen katkaisemiseksi koko maassa. Uusi toimintakulttuurimme kääntää selkänsä totuudelle, että superkunnilla on jyrkästi kasvava konsernivelka, joka jo nyt on kolminkertainen pieneen omaan kuntaani verrattuna. Ja että peruspalvelumme heikkenevät ja kallistuvat suurkuntien tasolle

Tappiokurssi ei muutu aspiriinilla.

käskyjen toteutuessa.

Kertomatta on myös totuus, että sijoittamalla uudet velat metropolin kasvattamiseen jättäen tuotanto-Suomi lapsipuolen asemaan, hiipuvat myös pääkaupunkiseudun tulot yhteisöverojen ja tarpeettomiksi käyvien, häviävien pääkonttorien myötä. Pissataan omaan saappaaseen, vaikka tiedetään pakkasen olevan kiristymässä.

Hyvin monet minua suuremmat ja viisaammat vaikuttajat jakavat yllä olevat ajatukset. Uskon myös presidentin ja pääministerin lukeutuvan tähän eliittiin.

Olen vakuuttunut, että joku heistä osoittaa ennen pitkää valtiomiestaitoa ja puhaltaa arvovallallaan viisaasti pelin poikki mahdollistaen yhteiskuntarauhan ja yrityshalun palautumisen, Suomen ja suomalaisten vakaan menestymisen itsenäisenä kansakuntana.

Esko Eela
teollisuusneuvos
Säkylä

Hoitajamitoitus kiihdyttää leikkauksia

Hallituspuolueiden kesken vanhuspalvelulaista käyty keskustelu on jättänyt täysin pimentoon vanhustenhuollon koko kuvan. Suurelle yleisölle on jäänyt monesti käsitys, että hallitus luo nyt aivan uudet puitteet koko vanhusväen huoltoon ja osoittaa mittavasti uusia voimavaroja vanhustenhuollon tarpeisiin. Näin ei kuitenkaan ole.

Yli 75-vuotiaista noin 90 prosenttia asuu omatoimisesti kotona tai on avopalveluiden piirissä. 10 prosenttia sanotusta ikäluokasta on ympärivuorokautisessa hoidossa.

Voimassa oleva suositus henkilöstömitoituksesta on 0,5. Jos lukema nostettaisiin velvoittavasti 0,7:ään, jouduttaisiin palkkaamaan lisää hoitohenkilökuntaa runsaasti yli 5 000 ja se lisäisi yksinomaan palkkausmenoja noin 230 miljoonaa euroa. Päälle tulevat muut laista aiheutuvat kustannuslisäykset. Tällaisia rahoja hallitus ei ole mistään osoittanut. Huolena on, että tuollaista henkilöstömäärää ei kyetä palkkaamaan nopeasti ilman kielteisiä vaikutuksia muissa palveluissa.

Päinvastoin, hallitus leikkaa viime syksynä ja nyt esitetyillä toimilla yhteensä runsaat 750 (631+125) miljoonaa euroa kuntien lakisääteisistä valtionosuuksista ensi vuonna.

Mikäli hoitohenkilövaade sidotaan 0,7:ään ilman todellisia lisäresursseja, se käytännössä johtaa merkittäviin leikkauksiin kuntien muista menoista, myös muista vanhustenhuollon menoista. Tämä merkitsisi leikkauksia myös avopalveluista. Sekä valtaosan vanhuksien kannalta että myös vanhustenhuollosta aiheutuvien kustannusten kannalta. Tällainen lopputulos olisi todella väärin.

Kaavamaisesta lakisääteisestä hoitajamäärävelvoitteesta tulisikin luopua. Samoin kohtuuttomista kuntien valtionosuusleikkauksista, koska ilman todellisia lisäresursseja palveluita ei voida parantaa. Ikääntyvä väki on oikeutettu riittäviin julkisiin palveluihin ja omaehtoisen selviytymisen tukeen.

Vanhuspalvelulain hyvät toimintakäytännöt ja niiden kehittäminen voisivat tällaisessa tilanteessa antaa kunnille todellisia ja tehokkaita edellytyksiä vastata ikääntyvän väestön palvelutarpeen kasvuun.

Mauri Pekkarinen
kansanedustaja (kesk.)

HUIDUNPERÄ

Tasavallan naiset

Kesä on kypsimmillään, sadonkorjuu alkamassa.

Päivät ovat olleet hyvät ja helteiset, ja suven peltomaisemat ovat muuttuneet upeasta vehreydestä kypsän keltaisiksi.

Näinä päivinä on maaseudulla vietetty myös suvisia ja onnistuneita juhlatapahtumia. On kokoonnuttu naistenviikonkin merkeissä tapaamisiin ja tilaisuuksiin ja käsitelty samalla naistemme osaa ja tehtäviä nyky-yhteiskunnassamme.

Muutamilla paikkakunnilla on tullut muun muassa todetuksi, miten naisemme ovat tässä maassa yhdessä miesten rinnalla kehittäneet pohjoismaista demokratiaamme, taloutta ja kulttuuria ja ylläpitäneet niitä töin ja toimin rakentavissa yhteisöissä ja järjestöissä.

Mielialat ovat näin suvella kokoonnuttaessa olleet mitä myönteisimpiä. Innostus on ollut aiheellista ja tasa-arvo menestyksekäs, kun maamme päättäjät vuonna 1907 yksikamarista eduskuntaa toteuttaessaan antoivat naisillekin ensimmäisinä maailmassa mahdollisuudet äänioikeuden käyttämiseen ja myös valituiksi tulemiseen.

Tie aukeni vähitellen myös maan hallitukseen.

Mieliin onkin palautettu tiedot siitä, että ensimmäiseen, vuonna 1907 työnsä aloittaneeseen, eduskuntaan naisia tuli valituksi kymmenys eli 19 naista. Naisten osuus ja heidän vaikutuksensa on sittemmin kasvanut.

Seuranneissa vaaleissa osuutensa tapasi muutamin poikkeuksin eduskunnassa kasvaa. Siten 1950-lukua lähestyttäessä naisten määrä nousi yksikamarisessa yli kahdenkymmenen ja 60-luvulle tultaessa kolmeenkymmeneen prosenttiin.

Kun tultiin 80-luvulle, naisten osuus nousi yli

kuudenkymmenen edustajan. 1990-luvulla naisia valittiin eduskuntaan jo 77, ja nykyparlamentissa heitä on 86.

Kiintoisaa on ollut nähdä, miten naisista vähitellen tuli maan hallituksen jäseniä. Historia kertoo, että ensimmäiseksi naisministeriksi tuli 1927 sosialidemokraattien Miina Sillanpää.

Hän oli jo vuodesta 1907 toiminut eduskunnassa yhtä kautta lukuunottamatta, joten kaksi vuosikymmentä oli alustavaa työtä tehtynä ja kokemusta siten saatu tehtävää varten. Eduskuntaura päättyi vuonna 1947 peräti 38 edustajavuoden jälkeen.

Miina Sillanpään jälkeen ministerinovi avautui varsinkin monille vasemmiston naisille. Heitä olivat muiden muassa kansanedustajat Tyyne Leivo-Larsson ja äärivasemmiston Hertta Kuusinen.

Kokoomuspuolue puolestaan valitsi ensimmäisen naisministerinsä Kyllikki Pohjalan sosiaaliministeriksi vasta vuonna 1962 naisemme oltua lähes 30 vuotta sitä ennen kansanedustajana. Nimitys oli tavallaan puolueen kiitos pitkästä edustajanurasta.

Maalaisliitto-keskustapuolueellakin oli tässä suhteessa omat vaiheensa. Puolueen 1940-luvulla perustettu naisjärjestö toimi innokkaasti saadakseen puheenjohtajansa, kansanedustaja Kerttu Saalastin, Kyösti Kallion tyttären, vuonna 1950 ministeriksi.

Asia näytti jo hoidetun eli Saalastista oli tullut opetusministeri. Yllättäen selvisi, että hallituksen muodostaja Urho Kekkonen oli naisministeryttä vastaan ja olikin valinnut tehtävään miesedustajan, Lennart Heljaksen. Ensimmäinen keskustanaisen, emännän ja kansanedustajan Vieno Simosen Kekkonen hyväksyi sittemmin useaan kertaan hallitukseen.

Saalasti sai opetusministeriyden hoitaakseen vasta 1954 Kekkosen neljännessä hallituksessa.

Tavallista oli, että hallituksia muodostettaessa mukaan otettiin yksi nainen, korkeintaan kaksi. Näin oli vielä koko 70-luvun.

Sittemmin naisten määrä 1980-luvulla kasvoi kolmeksi, jopa neljäksi. Kun tultiin 2000-luvulle, naisministereiden luku nousi edelleen. Vanhasen vuonna 2003 muodostamassa hallituksessa naisten määrä nousi kahdeksaan ja vuonna 2007 muodostetussa neljän puolueen hallituksessa jopa kahteentoista miesten määrän jäädessä kahdeksaan.

Nyt Kataisen hallituksen 19 ministeristä naisia on miltei puolet eli yhdeksän. Tasa-arvo on toteutunut hallituksessa sukupuolten välillä.

Keskustapuolue on toiminut naisten aseman uranuurtajana, kun se on ensimmäisenä puolueena valinnut kahdesti naisen puolueen puheenjohtajaksi ja kahdesti ensimmäisenä puolueena naisen pääministeriksi. Tehtävissä ovat toimineet Anneli Jäätteenmäki ja Mari Kiviniemi, jälkimmäinen myös valtionvarainvaliokunnan puheenjohtajana.

Valtakunnallisena uranuurtajan tehtäväänsä on jatkanut SDP, kun sen riveistä lähti maan ensimmäinen naispuolinen tasavallan presidentti Tarja Halonen.

Näin naistenviikon jälkimaininkina sopiikin todeta, että tasa-arvon periaatetta on tässä maassa laatuisasti hoidettu ja toteutettu!

HEIKINTYTÄR